

.....
.....

.....
.....
.....

.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
.....

PISEMNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Katowice działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3, w związku z art. 14b, art. 14c i art. 14k § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (*Dz. U. z 2018r. poz. 800*) oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (*Dz. U. z 2018r. poz. 1445*)

postanawia

udzielić na wniosekz siedzibą interpretacji przepisów prawa podatkowego uznając za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy, iż opisana we wniosku hala namiotowa nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

UZASADNIENIE

Dnia 09.07.2018r.
..... złożył wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 03.07.2018r. w zakresie ustalenia „*czy przedstawiona w stanie faktycznym hala namiotowa podlega podatkowi od nieruchomości?*”.

W zakresie opisu istniejącego stanu faktycznego Wnioskodawca wskazał, iż „.....
wynajmuje nieruchomość - (nie jest jej właścicielem ani wieczystym użytkownikiem) - położoną w Katowicach przy ul. Spółka prowadzi działalność gospodarczą polegającą na produkcji wyrobów cukierniczych”. Dalej Wnioskodawca szczegółowo opisał przedmiot wniosku - halę namiotową informując, iż „*Spółka w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zakupiła halę namiotową w celu składowania opakowań, o wymiarach: wysokość w szczycie 7,3m, szerokość 20,1 m, długość 5,1. Podłoże pod halą namiotową stanowi istniejący już plac wykonany z kostki brukowej. Słupy konstrukcyjne hali mocowane są do podłoża za pomocą kotew mechanicznych (stalowych szpil) za pośrednictwem blach stopowych. Pokrycie obiektu zostało w całości wykonane z blachy*”. Jednocześnie Wnioskodawca wskazał, iż „*hala namiotowa nie jest trwale związana z gruntem. Możliwy jest jej bezszkodowy demontaż, a następnie montaż w dowolnym, innym miejscu*”.

W złożonym wniosku Wnioskodawca przedstawił własne stanowisko w sprawie stwierdzając, iż „*(...) hala namiotowa, stanowi tymczasowy obiekt budowlany w rozumieniu prawa budowlanego, jest niepołączona trwale z gruntem oraz nie została expensis verbis wymieniona w art. 3 pkt 3 prawa budowlanego. Jednocześnie nie jest ona traktowana jako budowla w innych przepisach ustawowych uzupełniających czy precyzujących prawo budowlane. Tym samym hala namiotowa powinna zostać wyłączona z opodatkowania podatkiem od nieruchomości*”.

Wnioskodawca uzasadnił swoje stanowisko wskazując przepisy art. 3 pkt 1, 2 i pkt 3 w zakresie definicji pojęć obiektu budowlanego, budynku i budowli wymienionych w ustawie z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane (Dz.U. 2018 poz. 1202) zaznaczając, iż „*kwestia zdefiniowania pojęcia budowli dla potrzeb opodatkowania podatkiem od nieruchomości była przedmiotem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 września 2011 r. (P 33/09) oraz uchwały siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z 3 lutego 2014 r. (II FPS 11/13)*”. Wnioskodawca przedstawiając wyrok Trybunału Konstytucyjnego wskazał, iż „*Trybunał Konstytucyjny uznał, że za budowle dla potrzeb opodatkowania podatkiem od nieruchomości można uznać jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 prawa budowlanego, w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b tej ustawy czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową*”. Następnie Wnioskodawca stwierdził, iż „*zagadnieniem analizowanym przez NSA w uchwale z 3 lutego 2014 r. (II FPS 11/13) była relacja pojęcia „tymczasowy obiekt budowlany”, zdefiniowanego w art. 3 pkt 5 prawa budowlanego, i pojęcia „budowla” zdefiniowanego w art. 3 pkt 3 tej ustawy*”, gdzie „w wydanej uchwale NSA stwierdził, że „tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 prawa budowlanego może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 prawa budowlanego lub w innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b prawa budowlanego. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych”.

Zdaniem Wnioskodawcy w kontekście uchwały NSA, „*(...) tymczasowy obiekt budowlany stanowi budowlę w rozumieniu przepisów regulujących opodatkowanie podatkiem od nieruchomości i podlega opodatkowaniu tym podatkiem, jeżeli łącznie zostaną spełnione następujące warunki:*

- *tymczasowy obiekt budowlany jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 prawa budowlanego lub w innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej,*
- *stanowi całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 prawa budowlanego,*
- *jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej*”.

Podsumowując przedstawione własne stanowisko Wnioskodawca wskazał, iż „*stanowisko Spółki zostało potwierdzone między innymi przez WSA w Olsztynie w wyroku z 14 stycznia 2015 r. (I SA/Ol 911/14). WSA stwierdził, że ‘hali namiotowej nie można zaliczyć do budowli w rozumieniu art. 3 pkt 3 p.b., a tym samym do budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.i., co wyklucza jej opodatkowanie podatkiem od nieruchomości’*”.

We wniosku złożył oświadczenie, o którym mowa w art. 14b ww. ustawy - Ordynacja podatkowa, a także załączył kopię pełnomocnictwa szczególnego z dnia 03.07.2018r. udzielonego w zakresie dokonania wszelkich czynności dotyczących złożenia i odebrania indywidualnej interpretacji podatkowej w zakresie podatku od nieruchomości oraz potwierdzenie wykonania przelewu dokonanego dnia 05.07.2018r. za wydanie interpretacji w wysokości 40,00zł oraz udzielone pełnomocnictwo w kwocie 17,00zł.

Mając na względzie przedstawiony stan faktyczny oraz zaprezentowane przez Wnioskodawcę własne stanowisko w sprawie, podstawową kwestią, w ocenie tutejszego Organu, było przeanalizowanie obowiązujących przepisów prawa w zakresie problematyki zawartej we wniosku.

Podatek od nieruchomości należy do grupy podatków majątkowych i oznacza to, że jest podatkiem wiążącym się z posiadaniem gruntu, budynku, czy budowli. Obowiązek podatkowy i zasady opodatkowania podmiotów z tytułu posiadania nieruchomości normuje ustawa z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (*j.t. Dz. U. z 2018r. poz. 1445*).

W związku z powyższym zaznaczyć w tym miejscu należy, iż obowiązek zapłaty podatku od nieruchomości za budowlę niетrwale związaną z gruntem w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych ciąży na właścicielu przedmiotowej budowli, a nie na właścicielu nieruchomości, na której znajduje się ta budowla.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: grunty, budynki lub ich części, budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W przepisie art. 1a ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wskazano, iż „*budynek*” to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Powyższy zapis jest zbliżony swą treścią do brzmienia art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202 z późn. zm.), zgodnie z którym ilekroć w ustawie jest mowa o budynku - należy przez to rozumieć taki obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach.

Pojęcie „*budowli*” natomiast w cytowanej ustawie o podatkach i opłatach lokalnych zdefiniowane zostało jako „*obiekt budowlany*” w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także „*urządzenie budowlane*” w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem (art. 1a ust. 1 pkt 2).

W celu ustalenia znaczenia pojęcia budowla ustawodawca w ww. artykule wprost odsyła do przepisów prawa budowlanego, jednakże nie do wszystkich przepisów prawa budowlanego, bowiem „*odesłanie*” dotyczy definicji przedmiotu opodatkowania. Powyższe wynika z faktu, iż zgodnie z art. 217 Konstytucji RP przedmiot opodatkowania musi być uregulowany w ustawie, zatem dokonując wykładni pojęcia „*przepisy prawa budowlanego*”, użytego w art. 1a ust. 1 pkt 2 cytowanej ustawy o podatkach i opłatach lokalnych uznać należy, iż odesłanie to odnosić się może wyłącznie do przepisów rangi ustawowej (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r., P 33/09).

Poprzez „*obiekt budowlany*” w rozumieniu cytowanej ustawy – Prawo budowlane należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych (art. 3 pkt 1).

W art. 3 pkt 3 ww. ustawy - Prawo budowlane określono definicję „*budowli*”, przez którą należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (*fortyfikacje*), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (*kotłowni, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń*) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Proces wykładni definicji „*budowla*” powinien być w każdym przypadku rozpoczęty od przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, która stanowi punkt wyjścia, następnie należy sięgnąć do pojęcia obiektu budowlanego, o którym mowa w art. 3 pkt 1 ww. ustawy - Prawo budowlane, a w dalszej kolejności do definicji budowli uregulowanej w przepisach art. 3 pkt 3 cytowanej ustawy – Prawo budowlane. Kolejność ta ma istotne znaczenie i nie może być naruszona. Ustalając bowiem zakres znaczenia terminu „*budowla*” na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości, nie należy rozpoczynać tego procesu od analizy tego pojęcia zawartej w prawie budowlanym, choć ma ona istotne znaczenie w procesie wykładni przepisów prawa podatkowego. Sformułowana w ustawie podatkowej definicja odsyła do prawa budowlanego, ale odesłanie to ma ograniczony zakres i dotyczy tylko rozumienia pojęć „*obiekt budowlany*” oraz „*urządzenie budowlane*”. Obiektem budowlanym jest więc budowla zdefiniowana w art. 3 pkt 3 ww. ustawy - Prawa budowlane, z zastrzeżeniem, że pojęcie to należy odczytywać łącznie z art. 3 pkt 1.

Dokonując wykładni przywołanych przepisów prawa podatkowego i budowlanego należy zgodzić się z Wnioskodawcą, iż nie sposób nie odnieść się do rozważań Trybunału Konstytucyjnego zawartych w wyroku z dnia 13 września 2011 r. sygn. akt P 33/09. Trybunał, rozstrzygając o zgodności art. 2 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych z zasadą ustawowej określoności regulacji podatkowych i zasadą poprawnej legislacji, zwrócił uwagę na to, że skoro regulacja ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w zakresie definicji „*budowli*” odsyła do przepisów ustawy - Prawo budowlane, to obie te ustawy obarczają te same mankamenty i niejasności legislacyjne. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „*(...) za budowle w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych można uznać:*

1. *jedynie budowle wymienione expressis verbis w art. 3 pkt 3 ustawy - Prawo budowlane, w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b ustawy - Prawo budowlane (w brzmieniu obowiązującym do dnia 28.06.2015r. – przypis autora), czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową,*
2. *jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 ustawy - Prawo budowlane lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej, co – jeżeli omawiane urządzenia nie zostały wskazane expressis verbis – wymaga wykazania, że zapewniają one możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, z wyłączeniem jednak:*
 - *urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci budowli w rozumieniu ustawy - Prawo budowlane, które to obiekty budowlane nie dają się zakwalifikować jako budowle w ujęciu u.p.o.l., oraz*
 - *urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci obiektów małej architektury, przy zastrzeżeniu, że urządzeniami budowlanymi w rozumieniu ustawy - Prawo budowlane nie są instalacje”.*

Odnosząc się jednak do powyższego przytoczyć należy treść uzasadnienia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 lipca 2015r. Sygn. II FSK 1673/13, co następuje: „*Jak wskazał Trybunał we wspomnianym wyroku, definicja budowli określona w Prawie budowlanym ma charakter definicji zakresowej częściowej. Oznacza to, że w celu uznania danego obiektu za budowlę musi spełniać on dwa warunki: warunek wystarczający bycia budowlą, zgodnie z którym*

*budowlami są wszelkie obiekty wskazane enumeratywnie w tej definicji, oraz warunek konieczny bycia budowlą, zgodnie z którym budowlami nie są obiekty zakwalifikowane jako budynki lub obiekty małej architektury. Zauważyć należy, że definicja ta nie określa statusu obiektów innych, niż wskazane *expressis verbis* w sformułowaniu warunku wystarczającego i koniecznego. W rezultacie uznanie danego obiektu za budowlę, jeżeli przedmiotem rozważanej kwalifikacji nie jest obiekt wprost wymieniony pozytywnie lub negatywnie w jej treści, wymaga zastosowania analogii z ustawy. W konsekwencji, jak wskazał Trybunał Konstytucyjny, aby "...ustalić (...), czy dany obiekt powinien, czy też nie powinien zostać uznany za budowlę, konieczne okazuje się wykazanie, że posiadane przez niego cechy są (argumentum a simili), bądź też nie są (argumentum a contrario) w istotnym zakresie zbliżone do cech posiadanych przez obiekty pełniące rolę wzorców (...)"*. Biorąc to pod uwagę należy stwierdzić, że budowlami w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy są te wszystkie obiekty budowlane, które zostały wymienione w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego oraz te obiekty budowlane, które są podobne do nich. Opodatkowanie rzeczy, które nie są objęte wyliczeniem zawartym w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, a ich konstrukcja, charakter i przeznaczenie różni się od wymienionych przez Ustawodawcę, narusza zasadę określoności i zasadę ustawowego określania przedmiotu danin publicznoprawnych, wynikającą z art. 217 Konstytucji RP."

Biorąc pod uwagę powyższe wskazać należy, że w załączniku do ustawy Prawo budowlane jako obiekty budowlane w kategorii XVIII wymieniono obiekty magazynowe, między innymi hangary. Ponadto, w tymże załączniku wymieniona jest kategoria VIII „inne budowle”.

Jednocześnie w art. 3 pkt 5 ww. ustawy – Prawo budowlane została zawarta - nie unormowana w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych - definicja legalna „*tymczasowego obiektu budowlanego*”, zgodnie z którą przez tymczasowy obiekt budowlany należy rozumieć obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe.

Jak wskazało siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w uchwale z dnia 3 lutego 2014r. sygn. II FPS 11/13 „(...) zgodnie z definicją zamieszczoną w ww. art. 3 pkt 5 cytowanej ustawy – Prawo budowlane, tymczasowe obiekty budowlane stanowią szczególną odmianę obiektów budowlanych, wyróżnioną ze względu na dwa zespoły cech, tj. albo cechę czasowości użytkowania albo cechę niepołączenia trwałego z gruntem. Z kolei z brzmienia przepisu art. 3 pkt 1 lit. a - c P.b. wynika, że wyliczenie w nim zawarte ma charakter wyczerpujący, zatem każdy obiekt budowlany możemy zaliczyć wyłącznie do jednej z trzech wymienionych w tym przepisie kategorii. W takim znaczeniu odrębnej kategorii obiektów budowlanych nie tworzą "tymczasowe obiekty budowlane". Te ostatnie są bowiem pewną odmianą wszystkich obiektów budowlanych, wobec czego również w kategoriach budynków, budowli czy obiektów małej architektury mogą mieścić się takie, które spełniają ich cechy i są tymczasowymi obiektami budowlanymi (por. Prawo budowlane. Komentarz, praca zbiorowa pod red. Z. Niewiadomskiego, Wydawnictwo C. H. BECK, Warszawa 2007, str. 40 i 53)".

W uzasadnieniu Sąd zaznaczył, iż „(...) tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 P.b. może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 P.b. lub w innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b P. b. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l."

Należy mieć jednak na względzie, że hala namiotowa nie zawsze stanowi tymczasowy obiekt budowlany, na co wskazuje w uzasadnieniu wyroku z dnia 05.01.2016r. sygn. II OSK 1052/14 Naczelny Sąd Administracyjny. Sąd stwierdził bowiem, że "Nie można podzielić zarzutów skargi kasacyjnej co do tego, że sporna hala magazynowa nie jest trwale związana z gruntem, ponieważ nie posiada fundamentów" gdyż „z opisu tego spornego obiektu budowlanego wynika, że jest to samodzielny obiekt o konstrukcji stalowej (...) ze ścianami z blachy, przykryty plandeką i połączony z gruntem za pomocą kołków rozporowych na kostce. Te cechy inwestycji świadczą o tym, że jest ona obiektem budowlanym solidnym, trwale związanym z gruntem. Przedmiotowa hala magazynowa nie jest więc tymczasowym obiektem budowlanym. Nie wskazują na to jej rozmiary i czas eksploatacji (...). Przy czym dla przyjęcia trwałego związania z gruntem nie ma znaczenia okoliczność posiadania przez obiekt fundamentów, czy też wielkość zagłębienia w gruncie. Trwale związane z gruntem są również budowle posadowione na powierzchni gruntu, jednakże w sposób uniemożliwiający ich przemieszczanie. A zatem cecha "trwałego związania z gruntem" sprowadza się do posadowienia obiektu na tyle trwale, by zapewnić mu stabilność i możliwość przeciwdziałania czynnikom zewnętrznym, mogącym go zniszczyć lub spowodować przesunięcie czy przemieszczenie w inne miejsce. Na tej podstawie można więc sformułować konkluzję, że o trwałym związaniu obiektu budowlanego z gruntem przesądzają przede wszystkim jego cechy konstrukcyjne, wskazujące, że nie jest on przeznaczony do przenoszenia".

Biorąc pod uwagę powyższe przepisy i orzeczenia sądów stwierdzić należy, iż nie każdy obiekt budowlany kwalifikowany do budowli w rozumieniu prawa budowlanego może zostać uznany za budowlę w ujęciu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a w konsekwencji nie każdy obiekt budowlany zaliczony do budowli w rozumieniu

prawa budowlanego może podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Budowlami w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych są te wszystkie obiekty budowlane, które zostały wymienione w art. 3 pkt 3 ustawy - Prawo budowlane, w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej oraz te obiekty budowlane, które są podobne do nich pod względem konstrukcji, charakteru i przeznaczenia.

Hale namiotowe nie zostały co prawda wprost wymienione w art. 3 pkt 3 ww. ustawy – Prawo budowlane, w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej jednakże „hala namiotowa” (*pokrycie obiektu w całości z blachy*) opisana we wniosku o interpretację nie różni się konstrukcyjnie, charakterem ani przeznaczeniem od hangaru wymienionego w powołanym załączniku do ustawy Prawo budowlane jako obiekty budowlane w kategorii XVIII.

Jak wynika ze stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę „(...) hala namiotowa nie jest trwale związana z gruntem. Możliwy jest jej bezszkodowy demontaż, a następnie montaż w dowolnym, innym miejscu”. Biorąc jednak pod uwagę treść wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 05.01.2016r. sygn. II OSK 1052/14 powyższe nie przesądza, że hala namiotowa opisana we wniosku stanowi tymczasowy obiekt budowlany, gdyż cechy hali opisane we wniosku, tj.: „*Słupy konstrukcyjne hali mocowane są do podłoża za pomocą kotew mechanicznych (stalowych szpil) za pośrednictwem blach stopowych. Pokrycie obiektu zostało w całości wykonane z blachy*” zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego świadczą o tym, iż jest ona obiektem trwale związanym z gruntem, co zapewnia mu stabilności i możliwość przeciwdziałania czynnikom zewnętrznym.

Podsumowując, biorąc pod uwagę stan faktyczny przedstawiony przez Wnioskodawcę we wniosku o wydanie interpretacji w świetle obowiązującego stanu prawnego Organ podatkowy uznaje stanowisko Wnioskodawcy za nieprawidłowe. Hala namiotowa, będąca przedmiotem interpretacji, opisana przez Wnioskodawcę nie stanowi bowiem tymczasowego obiektu budowlanego w rozumieniu ustawy – Prawo budowlane oraz jest podobna do obiektów wymienionych w załączniku do ustawy – Prawo budowlane. Powyższe skutkuje tym, iż należy zaliczyć ją do budowli w rozumieniu art. 1 a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podlegających opodatkowaniu.

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (*zdarzenia przyszłego*) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

Ponadto należy zaznaczyć, że interpretacja dotyczy wyłącznie przepisów prawa podatkowego, organ podatkowy nie jest uprawniony do interpretacji przepisów z innych dziedzin prawa.

Niniejsza interpretacja została wydana w oparciu o stan faktyczny przedstawiony przez Wnioskodawcę, a co za tym idzie przedmiotowe postępowanie interpretacyjne ograniczono wyłącznie do udzielenia pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w okolicznościach stanu faktycznego podanego przez Stronę we wniosku. Związanie organu interpretacją dotyczy jedynie dokonanej wykładni przepisu podatkowego wyłącznie w kontekście stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Nie oznacza to, iż w przypadku dokonania w toku postępowania podatkowego innych ustaleń, Organ będzie musiał zająć stanowisko zbieżne z dokonaną wcześniej interpretacją.

Biorąc pod uwagę powyższe tutejszy Organ postanawia jak w sentencji.

POUCZENIE

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Od niniejszej interpretacji przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Katowice w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu interpretacji (*art. 53 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz.U. z 2018r. poz. 1302*).

Skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka. Przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, taki jak zażalenie, odwołanie lub ponaglenie, przewidziany w ustawie. Jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa (*art. 52 ww. ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*).